

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra NORDISKE DIGTE (1807)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter III", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter III*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 409. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl03val-shoot-idm140634326017184/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter III

- Abrahamsons Kritik til Følge og erstattede 1833 Ordet med *fortvivlet*.
- 218 *Hlidskialfs Gramur* Hlidskialfs Konge. Et af Odins Navne i Snorres Edda.
- 219 *moxen* her (som Abrahamson paaviste) urigtigt brugt i Bet. *flux*, straks; det betyder ellers *næsten*.
da trylled...til en Ulv — den bistre Odin Narfe
Oehl. følger her Lokasenna; i den prosaiske Edda (og hos Suhm) er det Valer, der bliver til en Ulv.
Skade Niords Hustru.
- 221 *den vingede Gud, Hermoder* Hermod opfattes her som en Slags Merkur.
- 224 *Siunken i Grus er Midgards Stad!* Oehl. har staaet usikker overfor sin Tragedies Slutning. Oprindelig endte Stykket — fortæller han i Svaret til Abrahamson (S. 42) — med Valvens mildnende Spaadom; og 1833 tilføjede han i den nye Udgave følgende Epilog for at bryde den Stemning af knugende Fortvivlelse, som saa daarligt passede for hans bløde optimistiske Sind («Tragødiere» VII, 1833, S. 286—287):

V A L A

kommer.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
Skuer Du med graadfuldt Øie slet igennem Tidens Siar,
Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Vala
spaaer,
Hvad i Normens dybe Kilde hun ved Stjerneglimt har læst.
Lokes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
Dækker Asernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast.
Men naar dybt den gamle Verden siunken er i Tidens
Mulm,
Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn gennem Havets
Skum.
Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sønner, dræb-
tes ei.
Asa-Baldur, Asa-Hødur vaagne da som Døg og Nat,
Sætte sig i Lund og tale broderligt om svunden Old,
Og der ligger, som et Brætspil, næsten skiult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Brikker, den forsvundne Holtetid.